

ČESKÁ REPUBLIKA

J M É N E M R E P U B L I K Y

R O Z S U D E K

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupeného Mgr. Michaellem Brázdou, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2011, č.j. JMK 118810/2011, sp. zn. S-JMK 118810/2011/OSV-Br,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 14. 9. 2011, č.j. JMK 118810/2011, sp. zn. S-JMK 118810/2011/OSV-Br s e z r u š u j e pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2011, č.j. JMK 118810/2011, sp. zn. S-JMK 118810/2011/OSV-Br, bylo rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 1. 8. 2011, č.j. 4916/2011/KUR změněno v části odůvodnění a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutím Městského úřadu Kuřim (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 8. 2011, č.j. 4916/2011/KUR byla přiznána žalobci dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů ve výši 500,- Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě ze dne 11. 11. 2011 doplněné podáním ze dne 11. 10. 2012 domáhal se zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Uvedl, že dne 4. 3. 2011 podal žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů v celkové výši 6.060,- Kč. Tato částka je tvořena součtem částek za intenzivní víkendové cvičení ve výši 1.400,- Kč, cvičení taekwon-do, rodič-dítě na půl roku ve výši 3.300,- Kč, platby do školy ve výši 500,- Kč a úhrada svozu domovního odpadu na rok 2011 ve výši 860,- Kč. Oznámením ze dne 4. 4. 2011, č.j. 1517/2285/2011/KUR byla žalobci přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci ve výši 500,- Kč. Náklady na cvičení rodič-dítě a intenzivní víkendové cvičení v celkové výši 4.700,- Kč nepovažoval správní orgán I. stupně za nezbytné a odůvodněné a z toho důvodu nepřiznal žalobci dávku mimořádné okamžité pomoci v této výši. Ve věci žádosti žalobce o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu svozu domovního odpadu na rok 2011 v celkové výši 860,- Kč uvedl pouze správní orgán, že úhrada této položky je dle jeho názoru součástí příspěvku na živobytí. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2011 změnil napadené rozhodnutí v části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 8. 2011 a ve zbytku citované rozhodnutí potvrdil. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká skutečnost, že jím nebyly odstraněny vady v právním posouzení věci ze strany orgánu I. stupně, přičemž žalovaný se v právním posouzení věci dopustil stejných chyb jako orgán I. stupně. Volnočasové aktivity, které jsou žalobcovu synovi nápomocny ke zmirňování jeho handicapu, pak rozhodně nelze označit za nadstandard, kdy např. i v případě rozhodování o vyživovací povinnosti dle zákona o rodině se vždy zohlední sportovní, kulturní a jiné potřeby dítěte. Byť se jedná o dávku na níž neexistuje právní názor, je tedy fakultativní, je třeba, aby správní orgán náležitě a důvěryhodně odůvodnil své rozhodnutí tak, aby bylo zřejmo, na základě jakých podkladů rozhodl a jaké důkazy ve věci provedl, tzn. aby bylo zřejmé, že vychází z náležitě zjištěného skutečného stavu věci. Obsahem rozhodnutí musí být především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí a uvedení, jakými úvahami se správní orgán při hodnocení řídil. Uvedené podmínky však orgány obou stupňů nesplnily, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 11. 2012 předně poukázal na to, že dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje podle ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi v platném znění (dále jen „zákon o hmotné nouzi“) poskytovaná osobám uvedeným v § 2 odst. 5 písm. b) citovaného zákona je dávkou fakultativní, nenárokovou a je určena k úhradě mimořádných nákladů

spojených s pořízením nebo opravou nezbytných základních předmětů dlouhodobé potřeby a na základní vybavení domácnosti a odůvodněných nákladů souvisejících se vzděláním nebo zájmovou činností nezaopatřeného dítěte. V případě této dávky je žadatel posuzován se společně posuzovanými osobami podle § 2 odst. 1 zákona. Příjem žalobce byl tvořen dávkami státní sociální podpory (přídavek na dítě ve výši 610,- Kč měsíčně a sociálním příplatkem ve výši 981,- Kč měsíčně). Zvýšení sociálního příplatku o 2.692,24 Kč měsíčně, ani příspěvek na péči ve výši 5.000,- Kč měsíčně do příjmu nebyly započítány. Dále žalobce pobíral příspěvek na živobytí, v březnu roku 2011 mu náležel ve výši 3.210,- Kč. V souladu s § 50 odst. 1 správního řádu žalovaný vycházel ze skutečnosti zjištěné v rámci správního řízení, sice stanoviska posudkové lékařky krajského úřadu MUDr. Trnkócy ze dne 11. 8. 2011, v níž se uvádí, že v případě žalobcova nezletilého syna J. „jedná se o chlapce s postižením projevujícím se omezením svalové síly levé horní končetiny a ruky, omezením rozsahu pohybu ramenního a loketního kloubu, související je i vadné držení těla. Při tomto stavu je důležité dosažení co nejlepší možné funkce postižené končetiny, zlepšení vadného držení těla a trvalé udržení co možná nejlepšího funkčního stavu. Toho lze dosáhnout pouze cíleně zaměřeným rehabilitačním cvičením pod vedením rehabilitačních pracovníků a pravidelnou domácí rehabilitací prováděnou pod dohledem a za pomoci instruované osoby. Domácí pravidelná rehabilitace je pro dosažení a hlavně udržení nejlepšího možného funkčního stavu zvláště v době růstu organismu u dané diagnózy nejdůležitější, ale je i plně dostačující. V žádném případě nemůže být nahrazena volnočasovými aktivitami v různých zájmových a sportovních kroužcích. Zde není možné zajistit, aby cvičení nebo jiná aktivita byla zaměřena správně vzhledem ke konkrétní poruše a aby nedocházelo k nevhodnému přetěžování určitých partií pohybového systému u osoby s handicapem.“ Výdaje na cvičení rodič-dítě (bojové umění taekwon-do) za 3.300,- Kč na půl roku a víkendové intenzivní cvičení za 1.400,- Kč tak vzhledem k výše uvedenému nebyly posouzeny jako nezbytné či odůvodněné náklady vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobcova syna a potřebné rehabilitační péči, nelze je navíc podle ust. § 1 odst. 1 zákona o hmotné nouzi považovat za zajištění základních životních podmínek. Na zajištění základních životních podmínek lze využít rehabilitační kurzy, které jsou plně nebo alespoň částečně hrazeny ze všeobecného zdravotního pojištění, případně lze rehabilitaci provádět bezplatně v domácím prostředí. Výdaj za platbu škoie ve výši 500,- Kč byl městským úřadem uznán jako odůvodněný, mimořádná okamžitá pomoc mu byla dle ust. § 37 odst. d) zákona o hmotné nouzi přiznána ve výši tohoto jednorázového výdaje, tedy ve výši 500,- Kč. Žalovaná na základě výše uvedených skutečností byla přesvědčena, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ze správního spisu žalovaného bylo zjištěno, že proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 1. 8. 2011, č.j. 4916/2011/KUR, jímž byla přiznána žadateli J. Š., dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů ve výši 500,- Kč určena na náklady J. Š. bylo podáno odvolání, v němž odvolatel uvádí, že „*opětovně se například některá tvrzení v odůvodnění nezakládají na pravdě, apod., toto odvolání činím pouze v této zkrácené verzi z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu, a v případě, že bude chtít odvolací orgán cokoliv doplnit, objasnit, vysvětlit či mu bude upřen přístup na*

odkazy, na které výše odkazuji, žádám tento, aby mě vyzval a já takto rád učiním.“ Následně poté žalovaný ve věci rozhodl dne 14. 9. 2011, č.j. JMK 118810/2011, sp. zn. S-JMK 118810/2011/OSV-Br, a to tak, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil v části odůvodnění a ve zbytku jej potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce uplatnil žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů dne 4. 3. 2011, požadoval celkem částku 6.060,- Kč, z toho cvičení rodič-dítě na půl roku za 3.300,- Kč, platby do školy 500,- Kč, víkendové intenzivní cvičení 1.400,- Kč, svoz PDO 2011 ve výši 860,- Kč. Žalovaný vycházel při určení nároku na dávku z ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona o hmotné nouzi, § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2006 Sb., dále přihlédl k příjmu, který byl tvořen dávkami státní sociální podpory (přídavek na dítě ve výši 610,- Kč měsíčně a sociálním příplatkem ve výši 981,- Kč). Zvýšení sociálního příplatku o 2.692,24 Kč měsíčně, ani příspěvek na péči ve výši 5.000,- Kč měsíčně do příjmu nebyl započítán. Byl zohledněn příspěvek na živobytí, který v březnu roku 2011 náležel ve výši 3.210,- Kč. Dále bylo přihlédnuto k vyjádření MUDr. D. Fialové ze dne 4. 7. 2011. S přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem, pak žalovaný dospěl k závěru, že výdaje na cvičení rodič-dítě (bojové umění taekwondo) za 3.300,- Kč na půl roku a víkendové intenzivní cvičení za 1.400,- Kč nebyly posouzeny jako nezbytné či odůvodněné náklady vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobcova syna J. Š. a potřebné rehabilitační péči. Navíc podle § 1 odst. 1 zákona o hmotné nouzi je nebylo možno považovat za zjištění základních životních podmínek. Výdaj za platbu škoie ve výši 500,- Kč byl uznán jako odůvodněný, dle § 37 odst. d) zákona o hmotné nouzi proto byl uznán za osobu v hmotné nouzi a byla mu poskytnuta mimořádná okamžitá pomoc ve výši 500,- Kč jako jednorázový výdaj. Dále bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně chybně poučil žalobce o možnosti podat odvolání, ale vzhledem k tomu, že odvolání podal včas a ke správnému správnímu orgánu, nebyly tak žádným způsobem zkrácena jeho práva.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V návaznosti na žalobní bod uvedený pod označením IV. pokládá soud za nezbytné poukázat na ust. § 68 odst. 1 správního řádu, v němž jsou stanoveny obsahové náležitosti rozhodnutí, jimiž jsou tradičně výroková část rozhodnutí, odůvodnění výrokové části a poučení o oprávněném prostředku, obsah těchto částí je upraven v následujících odstavcích. Podobně důležitou součástí rozhodnutí, jakou je výroková část (§ 68 odst. 2 správního řádu), je i jeho odůvodnění, které s výrokovou částí bezprostředně souvisí, a bez kterého nemůže (až na zákonem stanovené výjimky) výroková část sama o sobě obstát. S tím souvisí to, že podle § 76 odst. 1 s.ř.s. zruší soud ve správním soudnictví rozhodnutí správního orgánu mj. i pro

nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí nebo proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, nebo v nich nemá oporu, anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. I z tohoto důvodu je proto třeba věnovat vypracování odůvodnění rozhodnutí stejnou pozornost jako samostatnému výroku.

V odůvodnění rozhodnutí musí správní orgán uvést důvody výroku nebo jednotlivých výroků rozhodnutí, které tvoří jeho výrokovou část, a to včetně důvodů, které vedly k formulování vedlejších ustanovení. Obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí na základě § 50 odst. 4, kdy správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. V tomto ustanovení je obsažena jedna ze základních procesních zásad, kterou je zásada volného hodnocení důkazů, resp. volného hodnocení podkladů pro rozhodnutí vůbec. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by správní orgán nebyl při hodnocení důkazů vázán žádnými hledisky. Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle § 68 odst. 3 nepostačuje tedy, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouhý soupis podkladů pro rozhodnutí, byť by šlo o soupis úplný, ale musí uvést, jakým způsobem tyto podklady hodnotil a jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak. Správní orgán musí v odůvodnění dále uvést, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, které na rozhodnou věc aplikoval a na jejichž základě rozhodnutí vydával. Ani v tomto případě, tak jako u podkladů rozhodnutí nepostačuje pouhá rekapitulace právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, ale je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Úvahy správního orgánu související s aplikací právních předpisů na rozhodovaný případ jsou ještě důležitější v případě, kdy se rozhodnutí vydává na základě správního uvážení (zejména pak v případech, kdy na přiznání určitého práva „není právní nárok“) nebo na základě tzv. neurčitých právních pojmů; v těchto případech je třeba na odůvodnění rozhodnutí a rozbor úvah i správní orgán vedly k přijatému řešení, klást zvláštní důraz, jinak hrozí zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vzhledem k nedostatku důvodů. V odůvodnění správního rozhodnutí musí správní orgán rovněž uvést, jakým způsobem se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Tato část odůvodnění rozhodnutí navazuje zejména na ust. § 36 odst. 1, 3 a § 52, tedy ustanovení, která dávají účastníkům řízení právo, resp. povinnost, podávat správnímu orgánu v průběhu řízení návrhy, důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud správní orgán některé návrhy účastníků řízení neakceptuje, např. neprovede některé jimi navržené důkazy, musí zdůvodnit, proč tak neučinil, resp. proč tak neučinil způsobem navrhovaným účastníky řízení (např. rozhodnutí Ústavního soudu I ÚS 729/2000).

Třetí podstatnou obsahovou náležitostí rozhodnutí vedle výrokové části a odůvodnění je poučení o řádném opravném prostředku, tedy o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání (§ 81 a násl.), v poučení o opravném prostředku musí správní orgán uvést, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v takovém případě pak uvede v poučení, v jaké lhůtě je možné ho podat a od kterého dne se lhůta počítá. I v tomto bodě správní orgán I. stupně pochybil, neboť v rozhodnutí ze dne 1. 8. 2011 uvedl nesprávně, že „*proti tomuto rozhodnutí lze podat písemně námitky do 15ti dnů ode dne převzetí tohoto oznámení, a to u Městského úřadu Kuřim, Jungmannova 968, 664 34 Kuřim.*“ Jednalo se o neúplné poučení o opravném

prostředku s chybějícím dodatkem tak, jak uvedeno ve spise zn. 22 A 38/2012, sice, že „... o odvolání rozhoduje odbor sociálních věcí Krajského úřadu Jihomoravského kraje v Brně.“

V daném případě podal žalobce odvolání ústně do protokolu sepsaného u správního orgánu I. stupně dne 15. 8. 2011, avšak toliko v obecné rovině, neboť nebyly sděleny konkrétní odvolací námitky. I v této části došlo k pochybení v rámci správního řízení. Postup správního orgánu v případě, kdy zjistí, že podání, které mu došlo či mu bylo předáno, nemá zákonem stanovené náležitosti nebo trpí jinými vadami, např. není jednoznačné a srozumitelné, čeho se podatel domáhá, pak je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu. V daném případě tak však učiněno nebylo, žalovaný uvedenou vadu nevytkl, naopak ve věci rozhodl, a to tak, že „napadené rozhodnutí změnil v části odůvodnění a ve zbytku jej potvrdil.“ Tato varianta rozhodnutí odvolacího správního orgánu, byť z jeho odůvodnění nic takového nevyplývá, měla mít právní oporu v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

S citovaným rozhodnutím se však Krajský soud v Brně neztotožnil, a to z následujících důvodů:

Změna rozhodnutí může mít v zásadě tři obecné podoby. Rozhodnutí je možné změnit tak, že se do něj přesněji řečeno do jeho výrokové části něco doplní, samozřejmě jen v mezích předmětu řízení, o kterém se řízení vedlo. Druhou možností je část textu (výrokové části) rozhodnutí nahradit jiným textem. Konečně třetí obecnou možností bude z rozhodnutí něco vypustit, tedy ho jinými slovy částečně zrušit (rozdíl oproti odst. 1 písm. b) je v tom, že jde právě jen o částečné zrušení, po kterém se věc nevrací orgánu I. stupně). Tyto tři možnosti je samozřejmě možné v konkrétních případech kombinovat.

V případě změny prvostupňového rozhodnutí připouští správní řád výslovně i změnu napadeného rozhodnutí pouze v jeho odůvodnění, je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění. Takový postup byl možný i podle předchozí právní úpravy, nejde tedy o žádnou novinku, nové je pouze to, že tuto možnost zákon nyní výslovně zmiňuje, neboť názory na takový způsob rozhodnutí odvolacího orgánu (tj. změnu odůvodnění, aniž by došlo ke změně výrokové části) nebyly zcela jednotné. Ve skutečnosti však nejde o to, **že by se odůvodnění prvostupňového rozhodnutí měnilo prostřednictvím výroku rozhodnutí odvolacího orgánu, ale ke změně odůvodnění dojde zase prostřednictvím odůvodnění, tzn. v odůvodnění rozhodnutí o odvolání.** V zásadě jde o to, že odvolací orgán, který souhlasí s výrokem rozhodnutí orgánu I. stupně, může v rámci rozhodnutí o odvolání přidat na podporu prvostupňového rozhodnutí nějaké další argumenty (samozřejmě jen pokud vyplývají z podkladů ve spisu) nebo naopak některé argumenty svého odůvodnění „vypustit.“ V praxi tomu může být nejspíše tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí uvede, že se s některými argumenty v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neztotožňuje nebo je pokládá za chybné či mylné, nicméně tato skutečnost sama o sobě ještě není důvodem ke zrušení rozhodnutí jako takového, ale jen k určité korekci argumentů u orgánů prvního stupně, na jejichž základě byl formulován výrok. Vychází se tedy z obecné zásady, podle níž tvoří správní řízení na I. i II. stupni jeden celek. Výslovná zmínka o změně odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně možná nemusela v zákoně vůbec být, ale reagovala se jen na námitky, že odvolací orgán výše naznačeným způsobem postupovat nemůže, a pokud zjistí, že orgán I. stupně formuloval výrok na základě ne zcela přesných argumentů, má se rozhodnutí zrušit

jako nepřezkoumatelné pro rozpor mezi výrokem a odůvodněním a vrátit orgánu I. stupně k novému projednání (viz Správní řád, komentář, II. aktualizované a rozšíření vydání, JUDr. Josef Vedral, Ph.D.).

Ke „změně odůvodnění“ (která z formálního hlediska ve skutečnosti změnou odůvodnění není, na rozdíl od případů, kdy se mění výroková část rozhodnutí) by měl odvolací správní orgán sáhnout v případě, kdy je výroková část rozhodnutí (§ 68 odst. 2) v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části, ty však lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise.

Optikou shora citovaného právního názoru nahlížel soud i na souzenou věc a dospěl k názoru o procesním pochybení odvolacího orgánu, jestliže odůvodnění prvostupňového rozhodnutí měnil prostřednictvím výroku svého rozhodnutí, neboť ke změně odůvodnění mělo dojít zase prostřednictvím odůvodnění, tzn. v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Z citovaného přezkoumávaného rozhodnutí navíc ani není zcela zřejmo, jakými úvahami byl žalovaný veden, pokládal-li za potřebné změnu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není zřejmo, v čem v podstatě změna odůvodnění spočívá, rovněž i v jaké části rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo ke změně dojít.

Z výše uvedeného soud proto konstatuje, že v důsledku chybného postupu žalovaného jsou dány důvody dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., dle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V dalším řízení je správní orgán dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu, dle kterého je povinen postupovat v intencích vytýkaných vad.

Žalobce byl ve věci úspěšný, náklady řízení mu však nevznikly, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová